

21/02/2023

Обръщение на Българския патриарх Неофит по повод 150 години от кончината на йеродякон Игнатий - Васил Левски

ОБИЧНИ В ГОСПОДА БРАТЯ И СЕСТРИ,

Денят, в който отбелязваме кончината на Апостола на българската свобода, е ден, в който паметта ни за този достоен, велик и непрежалим син на нашия народ неизменно е примесена с тъга. Същевременно това е и ден за благодарност. Благодарност към Бога, задето ни е дарувал герои като йеродякон Игнатий – Васил Левски, които са се отричали от всяко земно благополучие, за да принесат себе си пред олтара на българската свобода. Днес, когато се навършват столетие и половина от мрачния февруарски ден на 1873 г., в който народът ни е бил лишен от своя Апостол, пред нас е цялото величие на подвига и саможертвата: „Ако спечеля, печели цял народ; ако загубя – губя само мене си“.

С това съзнание е живял Васил Левски – този висок идеал той е завещал и на всички нас, а затова и този ден е още и ден за равносметка, тъй като паметта ни за нашите герои е въпрос не само дълг и отговорност, а и на приемственост. Ето защо днес сме призвани да се вгледаме в себе си и в своя живот – доколко отговаря на завещания ни от Апостола образец? В какво се изразява разбирането ни за смисъла на саможертвата в името на другите? Какво означава за нас животът на Левски: живот, който е тръгнал от иноческите обети и монашеската килия, от отричането от себе си и принасянето на себе си пред Бога и ближния, за да стигне до бесилото и безсмъртието в народната памет?

Когато мислим и говорим за Апостола на нашата свобода, мислим и говорим едновременно и за Васил Левски – революционера, и за йеродякон Игнатий – верния син както на своя народ, така и на Христовата Църква. Като такъв сам той е пожелал да бъде поменаван след смъртта си по време на последната своя изповед. Следователно подвигът на Левски следва да бъде разглеждан преди всичко през призмата на християнската вяра – като отправна точка в живота и действията ни, като фундамента, върху който стъпваме в най-важните моменти, преди вземане на най-важните решения. А християнската вяра се проявява най-добре и най-истински в любовта: „Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели“ (Иоан 15:13). И ето че животът на йеродякон Игнатий е бил тъкмо това – отдаване на себе си заради другите, заради онези, към които изпитваме такава любов, че сме готови да пожертваме за тях всичко, дори и живота си.

Начинът, по който йеродякон Игнатий е избрал да прояви тази своя любов, пътят, който той е избрал, за да послужи на Бога и ближния, може и да се различават от онова, което е обичайно за православното монашество, ала смисълът на този път и подвиг е същият. Както в манастира, така и в света,

за християнина вярата е жертвено служение, осъзнато и безкористно. Служение, в чиято основа е любовта, но не абстрактната любов, а любов, която е конкретна и която не познава предели, която „не дири своето, ... всичко претърпява... и никога не отпада“ (1 Кор. 13:5-8) – както е свидетелствал още в зората на християнството Апостолът на народите първовърховния Павел. С тази съвършена християнска любов се е подвизавал и йеродякон Игнатий, Васил Левски, а затова и с нея следва и да го помним, и да го имаме в молитвите си към Всеподателя.

Нека неговият образ и пример да бъде винаги пред нас и да ни вдъхновява в нашето лично служение на Бога и ближния!

Всемилолюбивият и Всещедър Бог да благоволи всякога към православния ни народ, да укрепва и закриля с могъщата Си Десница обичната ни православна България!

† НЕОФИТ

ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

bg-patriarshia.bg